Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 2 oktober 2019*

”Överklagande – Ekonomisk och monetär politik – Artikel 127.6 FEUF – Förordning (EU) nr 1024/2013 – Artikel 4.1 g – Gruppbaserad tillsyn över kreditinstitut – Förordning (EU) nr 468/2014 – Artikel 2 led 21 c – Förordning (EU) nr 575/2013 – Artikel 10 – Grupp som står under tillsyn – Kreditinstitut som är permanent underställda ett centralt organ”

I de förenade målen C-152/18 P och C-153/18 P,

angående två överklaganden enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 23 februari 2018,

Crédit mutuel Arkéa, Le Relecq-Kerhuon (Frankrike), företrädd av H. Savoie, avocat,

klagande,

i vilket de andra parterna är:

Europeiska centralbanken (ECB), företrädd av K. Lackhoff, R. Bax och C. Olivier, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av P. Honoré, avocat,

svarande i första instans,

Europeiska kommissionen, företrädd av V. Di Bucci, K.-P. Wojcik, och A. Steiblytė, samtliga i egenskap av ombud,

intervenient i första instans,

med stöd av

Confédération nationale du Crédit mutuel, Paris (Frankrike), företrädd av M. Grégoire och C. De Jonghe, avocats,

intervenient i överklagandet (C-152/08 P),

och

Crédit mutuel Arkéa, Le Relecq-Kerhuon (Frankrike), företrädd av H. Savoie, avocat,

klagande,

i vilket de andra parterna är:

* Rättegångsspråk: franska.

Europeiska centralbanken (ECB), företrädd av K. Lackhoff, R. Bax och C. Olivier, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av P. Honoré, avocat,

svarande i första instans

Europeiska kommissionen, företrädd av V. Di Bucci, K.-Ph. Wojcik, och A. Steiblytė, samtliga i egenskap av om bud,

intervenient i första instans

med stöd av

Confédération nationale du Crédit mutuel, Paris (Frankrike), företrädd av M. Grégoire och C. De Jonghe, avocats,

intervenient i överklagandet (C-153/18 P),

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J.-C. Bonichot, domstolens vice ordförande R. Silva de Lapuerta (referent) samt domarna C. Toader, A. Rosas och L. Bay Larsen,

generaladvokat: G. Pitruzzella,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

och efter att den 18 juni 2019 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Crédit mutuel Arkéa (nedan kallad CMA) har yrkat att domstolen ska upphäva de två domar som meddelades av Europeiska unionens tribunal den 13 december 2017, Crédit mutuel Arkéa/ECB (T-712/15, EU:T:2017:900) (nedan kallad den första överklagade domen), och Crédit mutuel Arkéa/ECB (T-52/16, EU:T:2017:902) (nedan kallad den andra överklagade domen) (nedan gemensamt kallade de överklagade domarna). Genom dessa domar ogillade tribunalen dess talan om ogiltigförklaring av Europeiska centralbankens (ECB) beslut ECB/SSM/2015–9695000CG7B84NLR5984/28 av den 5 oktober 2015 om fastställande av tillsynskrav tillämpliga på gruppen Crédit mutuel (nedan kallat det första omtvistade beslutet) respektive av ECB:s beslut ECB/SSM/2015–9695000CG7B84NLR5984/40 av den 4 december 2015 om fastställande av tillsynskrav tillämpliga på gruppen Crédit mutuel (nedan kallat det andra omtvistade beslutet) (nedan gemensamt kallade de omtvistade besluten).

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

Förordning (EU) nr 575/2013

2 I artikel 10 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 2013, s. 1), med rubriken ”Undantag för kreditinstitut som är permanent underställda ett centralt organ”, föreskrivs följande i punkt 1:

”De behöriga myndigheterna får, i enlighet med nationell lagstiftning, helt eller delvis bevilja undantag från kraven i delarna två till åtta för ett eller flera kreditinstitut i samma medlemsstat som permanent underställts ett centralt organ som övervakar dem och som är etablerat i samma medlemsstat, om följande villkor är uppfyllda:

a) För åtaganden som gjorts av det centrala organet och dess underställda institut gäller antingen solidariskt ansvar eller också garanteras de senare institutens åtaganden fullt ut av det centrala organet.

b) Solvens och likviditet för det centrala organet och alla dess underställda institut övervakas som en helhet grundat på den sammanställda redovisningen från dessa institut.

c) Det centrala organets ledning är bemyndigad att utfärda instruktioner till ledningen för varje underställt institut.

…”

3 I artikel 11.4 i nämnda förordning föreskrivs följande:

”Om artikel 10 tillämpas, ska det centrala organ som avses i den artikeln uppfylla kraven i del två till åtta på grundval av den konsoliderade situationen i den helhet som utgörs av det centrala organet tillsammans med dess underställda institut.”

Förordning (EU) nr 1024/2013

4 Skälen 16, 26, 30 och 65 i rådets förordning (EU) nr 1024/2013 av den 15 oktober 2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut (EUT L 287, 2013, s. 63), har följande lydelse:

”(16) Det är avgörande för det finansiella systemets stabilitet att stora kreditinstitut är säkra och sunda. …

…

(26) Risker för kreditinstituts säkerhet och sundhet kan uppstå både för ett enskilt kreditinstitut och för en bankkoncern eller ett finansiellt konglomerat. Särskilda tillsynsformer för att mildra dessa risker är viktiga för att säkerställa att kreditinstituten är säkra och sunda. Utöver tillsyn över enskilda kreditinstitut bör ECB:s uppgifter innefatta gruppbaserad tillsyn …

…

(30) ECB bör utföra de uppgifter som den tilldelas i syfte att säkerställa kreditinstitutens säkerhet och sundhet och det finansiella systemets stabilitet i unionen liksom i de enskilda deltagande medlemsstaterna samt den inre marknadens enhetlighet och integritet …

…

(65) … Målet med utförande av tillsynsuppgifter är att skydda kreditinstitutens säkerhet och sundhet och det finansiella systemets stabilitet. …”

5 I artikel 1 första stycket i förordningen föreskrivs följande:

”Genom denna förordning tilldelas Europeiska centralbanken (ECB) särskilda uppgifter i samband med tillsynen över kreditinstitut i syfte att bidra till kreditinstitutens säkerhet och sundhet och det finansiella systemets stabilitet inom unionen och inom varje medlemsstat med fullständig hänsyn till och skyldighet att beakta den inre marknadens enhetlighet och integritet, på grundval av likabehandling av kreditinstitut i syfte att förebygga regelarbitrage.”

6 I artikel 4.1 i nämnda förordning föreskrivs följande:

”Inom ramen för artikel 6 ska ECB, i enlighet med punkt 3 i denna artikel, ha exklusiv befogenhet att för tillsynsändamål utföra följande uppgifter i förhållande till alla kreditinstitut som är etablerade i de deltagande medlemsstaterna:

…

g) Utöva gruppbaserad tillsyn över kreditinstituts moderföretag etablerade i en av de deltagande medlemsstaterna, och även över finansiella holdingföretag och blandade finansiella holdingföretag, samt delta i den gruppbaserade tillsynen, inbegripet i tillsynskollegier, utan att det påverkar deltagandet som observatörer i dessa kollegier av nationella behöriga myndigheter i deltagande medlemsstater, i fråga om moderföretag som inte är etablerade i en av de deltagande medlemsstaterna.

…”

7 Enligt artikel 6.1 i samma förordning ska ECB utföra sina uppgifter inom en gemensam tillsynsmekanism (nedan kallad SSM) som består av ECB och nationella behöriga myndigheter. ECB ska vara ansvarig för att den gemensamma tillsynsmekanismen fungerar på ett effektivt och enhetligt sätt.

8 Artikel 24 i förordning nr 1024/2013 har följande lydelse:

”1. ECB ska inrätta en administrativ omprövningsnämnd för att genomföra en intern administrativ omprövning av de beslut som fattas av ECB när den utövar de befogenheter som den tilldelas genom denna förordning, när en begäran om omprövning har lämnats in i enlighet med punkt 5. Omfattningen av den interna administrativa omprövningen bör hänföra sig till den processrättsliga och materiella överensstämmelsen av ett sådant beslut med denna förordning.

…

5. Varje fysisk eller juridisk person får i de fall som avses i punkt 1 begära en omprövning av ett beslut av ECB i enlighet med denna förordning som är riktat till den personen eller som direkt och personligen berör denna person. En begäran om omprövning av ett beslut av ECB-rådet enligt punkt 7 ska inte kunna tas upp.

6. Varje begäran om omprövning ska göras skriftligen och innehålla en motivering och lämnas till ECB inom en månad efter det att beslutet har meddelats den person som begär omprövning eller, om beslutet inte har meddelats på detta sätt, den dag som den berörda personen fick kännedom om beslutet, beroende på omständigheterna.

7. Efter att ha avgjort om begäran kan tas upp till prövning ska den administrativa omprövningsnämnden inom en rimlig tidsfrist med hänsyn till hur brådskande ärendet är och senast två månader efter mottagandet av begäran yttra sig i ärendet och hänskjuta det till tillsynsnämnden för utarbetande av ett nytt utkast till beslut. Tillsynsnämnden ska beakta den administrativa omprövningsnämndens yttrande och utan dröjsmål lägga fram ett nytt utkast till beslut för ECB-rådet. Det nya utkastet till beslut ska upphäva det ursprungliga beslutet, ersätta det med ett beslut med exakt samma innehåll eller ersätta det med ett ändrat beslut. Det nya utkastet till beslut ska anses vara antaget, såvida inte ECB-rådet motsätter sig detta inom en period på högst tio arbetsdagar.

…

9. Den administrativa omprövningsnämndens yttrande, tillsynsnämndens nya utkast till beslut och det beslut som antas av ECB-rådet i enlighet med denna artikel ska motiveras och meddelas parterna.

10. ECB ska anta ett beslut som fastställer den administrativa omprövningsnämndens arbetsordning.

…”

Förordning nr 468/2014

9 I skäl 9 i Europeiska centralbankens förordning (EU) nr 468/2014 av den 16 april 2014 om fastställande av ramen för samarbete inom den gemensamma tillsynsmekanismen mellan Europeiska centralbanken, de behöriga nationella myndigheterna och de nationella utsedda myndigheterna (nedan kallad SSM-ramförordningen) (EUT L 141, 2014, s. 1) anges följande:

”Som ett resultat av detta vidareutvecklar och specificerar denna förordning de förfaranden som i förordning [nr 1024/2013] fastställs för samarbetet mellan ECB och de nationella behöriga myndigheterna inom ramen för den gemensamma tillsynsmekanismen samt, om lämpligt, med de nationella utsedda myndigheterna, och säkerställer därigenom att tillsynsmekanismen fungerar på ett effektivt och enhetligt sätt.”

10 I artikel 2 punkt 21 i denna förordning föreskrivs följande:

”I denna förordning ska definitionerna i förordning [nr 1024/2013] tillämpas om inget annat anges, tillsammans med följande definitioner:

…

21. grupp som står under tillsyn: ettdera av följande:

…

a) En grupp vars moderföretag är ett kreditinstitut eller finansiellt holdingföretag som har sitt huvudkontor i en deltagande medlemsstat.

…

c) Enheter som står under tillsyn och har sitt huvudkontor i samma deltagande medlemsstat förutsatt att de är permanent underställda ett centralt organ som övervakar dem enligt villkoren i artikel 10 i förordning … nr 575/2013 och som är etablerat i samma deltagande medlemsstat.”

Beslut 2014/360/EU

11 Den administrativa omprövningsnämnd som avses i artikel 24 i förordning nr 1024/2013 har inrättats genom Europeiska centralbankens beslut 2014/360/EU av den 14 april 2014 om inrättandet av en administrativ omprövningsnämnd och nämndens arbetsordning (EUT L 175, 2014, s. 47).

12 I artikel 7.1 i detta beslut föreskrivs följande:

”Varje fysisk eller juridisk person till vilken ett beslut från ECB i enlighet med förordning … nr 1024/2013 är riktat, eller som direkt och personligen berörs av beslutet, och som vill begära en intern administrativ omprövning … ska lämna en skriftlig ansökan om omprövning till sekreteraren av vilken det beslut för vilket omprövning begärs framgår. En ansökan om omprövning ska författas på ett av unionens officiella språk.”

Fransk rätt

13 Enligt artikel L. 511–30 i Code monétaire et financier (finans- och penninglagen) ska Confédération nationale du Crédit mutuel (nedan kallat CNCM) anses vara ett centralt organ vid tillämpningen av bestämmelserna i nämnda lag om kreditinstitut och finansieringsbolag.

14 I artikel L. 511–31 i nämnda lag föreskrivs bland annat att de centrala organen representerar de kreditinstitut och de finansieringsbolag som är underställda dem, att de ansvarar för att säkerställa sammanhållningen i deras nätverk och se till att de kreditinstitut och finansieringsbolag som är underställda dem fungerar väl, och att de i detta syfte ska vidta alla nödvändiga åtgärder, bland annat för att garantera likviditet och solvens för vart och ett av dessa institut och bolag liksom för nätverket som helhet.

Bakgrund till tvisten

15 Crédit mutuel är en decentraliserad bankgrupp som består av ett nät av lokala sparkassor som har rättslig ställning som kooperativa företag. Var och en av Crédit mutuels lokala sparkassor måste ansluta sig till en regional förening och varje förening måste ansluta sig till CNCM, nätets centrala organ i den mening som avses i artiklarna L. 511–30 och L. 511–31 i finans- och penninglagen. På nationell nivå omfattar Crédit mutuel dessutom Caisse centrale du Crédit mutuel, som är ett kooperativt kreditbolag med rörligt kapital, godkänt som kreditinstitut och ägt av nätverkets medlemmar.

16 CMA är ett kooperativt kreditbolag med rörligt kapital, godkänt som kreditinstitut. Det bildades år 2002 genom förening av flera regionala sammanslutningar av Crédit Mutuel-institut. Andra sammanslutningar grupperade sig för att bilda CM11-CIC, medan andra förblev självständiga.

17 Genom en skrivelse av den 19 september 2014 meddelade CMA ECB sin bedömning att den inte kunde underställas ECB:s tillsyn via CNCM. Genom en skrivelse av den 10 november 2014 angav ECB att den ställt en fråga avseende detta till de behöriga franska myndigheterna.

18 Den 19 december 2014 sände ECB till CNCM ett utkast till beslut om fastställande av tillsynskrav tillämpliga på gruppen Crédit mutuel, och bad sammanslutningen att se till att detta utkast skickades vidare till de olika enheter som den består av och angav en frist för dessa för att inkomma med yttranden. Den 16 januari 2015 lämnade CMA sina synpunkter till ECB och den 30 januari 2015 yttrade sig CNCM över dessa.

19 Den 19 februari 2015 sände ECB till CNCM ett ändrat utkast till beslut om fastställande av tillsynskrav tillämpliga på gruppen Crédit mutuel och på de enheter som den utgörs av, bad gruppen att se till att detta ändrade utkast vidarebefordrades till dessa enheter och angav en frist för deras ingivande av yttranden. CMA ingav sitt yttrande den 27 mars 2015.

20 Den 17 juni 2015 antog ECB ett beslut om fastställande av tillsynskrav tillämpliga på gruppen Crédit mutuel, i vilket ECB underströk att den var den myndighet som utövade en gruppbaserad tillsyn över CNCM och hade behörighet avseende tillsynen över de enheter som angavs i detta beslut, bland vilka CMA ingick (skäl 1). I artikel 2.1 i detta beslut angavs att CNCM skulle se till att gruppen Crédit mutuel fortlöpande uppfyllde kraven i bilaga I. Det följde av artikel 2.3 i detta beslut att CMA fortlöpande skulle uppfylla de exakta kraven i bilaga II–2, i vilka föreskrevs en kärnprimärkapitalkvot (nedan kallad CET 1-kvot) på 11 procent.

21 Den 17 juli 2015 begärde CMA omprövning av detta beslut med stöd av artikel 24 i förordning nr 1024/2013, jämförd med artikel 7 i beslut 2014/360. Ett sammanträde hölls den 31 augusti 2015 vid den administrativa omprövningsnämnden.

22 Den 14 september 2015 slog den administrativa omprövningsnämnden fast att ECB:s beslut av den 17 juni 2015 var lagenligt. Den underströk i huvudsak att den kritik som CMA framfört mot beslutet kunde delas in i tre kategorier utifrån huruvida den avsåg bestridande av en gruppbaserad tillsyn av gruppen Crédit mutuel via CNCM på grund av att denna inte är ett kreditinstitut (den första invändningen), huruvida den rörde att det inte existerade någon ”Crédit mutuel-grupp” (den andra invändningen) eller huruvida den avsåg ett bestridande av ECB:s beslut att öka sin kärnprimärkapitalkvot ”CET 1” från 8 procent till 11 procent (den tredje invändningen).

23 Beträffande den första invändningen erinrade den administrativa omprövningsnämnden, för det första, om att ECB, genom ett beslut av den 1 september 2014, hade angett att gruppen Crédit mutuel utgjorde en omfattande grupp som stod under tillsyn, att CMA var en enhet som ingick i denna grupp samt att CNCM utgjorde den högsta konsolideringsnivån inom denna. För det andra påpekade omprövningsnämnden att begreppet ”centralt organ” i artikel 2 led 21 c i förordning nr 468/2014 och i artikel 10 i förordning nr 575/2013 inte definierades i unionsrätten och att det inte föreskrevs att nämnda centrala organ skulle vara ett kreditinstitut. För det tredje påpekade omprövningsnämnden att det inte var nödvändigt för ECB att inneha alla befogenheter avseende tillsyn och sanktion i förhållande till en grupps moderbolag för att utöva gruppbaserad tillsyn. För det fjärde erinrade den om att gruppen Crédit mutuel, före överföringen av denna behörighet till ECB, var föremål för en gruppbaserad tillsyn utförd av behörig fransk myndighet, nämligen Autorité de contrôle prudentiel et de résolution (tillsyns- och resolutionsmyndigheten), via CNCM.

24 När det gäller den andra invändningen fastställde den administrativa omprövningsnämnden att gruppen Crédit mutuel uppfyllde villkoren i artikel 10.1 i förordning nr 575/2013, till vilken det hänvisas i artikel 2 led 21 c i förordning nr 468/2014. För det första ansåg omprövningsnämnden att CNCM:s egenskap av sammanslutning inte utgjorde hinder för att det förelåg ett solidariskt ansvar mellan de anslutna instituten. För det andra angav den att gruppen Crédit mutuels räkenskaper sammantaget hade fastställts på gruppbasis. För det tredje ansåg den att ECB hade gjort en riktig bedömning när den fastställt att CNCM hade behörighet att ge instruktioner till de anslutna instituten.

25 Beträffande den tredje invändningen ansåg den administrativa omprövningsnämnden att ECB:s bedömningar av nivån på CMA:s kärnprimärkapitalkvot CET 1 inte innehöll några uppenbara felaktigheter och inte var oproportionerliga. Den underströk, i detta hänseende, de bestående meningsskiljaktigheterna mellan CMA och CNCM, då dessa visade att det fanns förvaltningsproblem som skulle kunna ge upphov till ytterligare risker.

26 Det första omtvistade beslutet upphävde och ersatte beslutet av den 17 juni 2015, med tillämpning av artikel 24.7 i förordning nr 1024/2013. Innehållet i beslutet förblev emellertid detsamma.

27 I det andra omtvistade beslutet fastställdes nya tillsynskrav som var tillämpliga på gruppen Crédit mutuel och på de enheter som ingår i gruppen. Punkt 1 i detta beslut rörde gruppbaserade tillsynskrav tillämpliga på gruppen Crédit mutuel och punkt 3 rörde tillsynskrav som var specifikt tillämpliga på CMA.

Förfarandet vid tribunalen och de överklagade domarna

28 CMA väckte talan om ogiltigförklaring av det första omtvistade beslutet och det andra omtvistade beslutet genom ansökningar som inkom till tribunalens kansli den 3 december 2015 respektive den 3 februari 2016.

29 Till stöd för respektive talan anförde CMA tre grunder. Endast de två första grunderna berörs av förevarande överklaganden.

30 Genom de två första grunderna bestred CMA i huvudsak lagenligheten av artikel 2.1 i och bilaga I till det första omtvistade beslutet samt lagenligheten av punkt 1 i det andra omtvistade beslutet, i den del dessa bestämmelser organiserade en gruppbaserad tillsyn av gruppen Crédit mutuel via CNCM. CMA gjorde i detta avseende gällande att CNCM inte var ett kreditinstitut och att det inte kunde omfattas av ECB:s tillsyn, samt att ECB hade gjort en felaktig bedömning när den beträffande tillsynen fastställde att en ”grupp” förelåg.

31 Genom de överklagade domarna ogillade tribunalen CMA:s talan i båda målen.

Parternas yrkanden och förfarandet vid domstolen

32 CMA har i sina överklaganden yrkat att domstolen ska upphäva de överklagade domarna.

33 ECB har yrkat att domstolen ska

– avvisa överklagandena, åtminstone vad gäller de grunder och argument som anges i punkterna 100–109 i dessa,

– förelägga CMA, vid behov med stöd av artikel 64 i domstolens rättegångsregler, att ge in alla återfinansieringsavtal som CMA ingått med sina dotterbolag,

– ogilla överklagandena i övrigt,

– fastställa de överklagade domarna, och

– förplikta CMA att ersätta rättegångskostnaderna.

34 Europeiska kommissionen har yrkat att domstolen ska

– ogilla överklagandena, och

– förplikta CMA att ersätta rättegångskostnaderna.

35 Domstolens ordförande beslutade den 21 mars 2018 att förena målen C-152/18 P och C-153/18 P vad gäller det skriftliga och muntliga förfarandet samt domen.

36 I handling som inkom till domstolens kansli den 7 juni 2018 ansökte CNCM, med stöd av artikel 40 andra stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol, om att få intervenera i förevarande mål till stöd för ECB:s och kommissionens yrkanden.

37 Genom beslut av domstolens ordförande av den 20 september 2018, Crédit Mutuel Arkéa/ECB (C-152/18 P och C-153/18 P, ej publicerat, EU:C:2018:765), bifölls denna begäran.

Prövning av överklagandena

38 CMA har till stöd för sina överklaganden åberopat två grunder, vilka har formulerats på exakt samma sätt i båda målen, och som ska prövas tillsammans.

39 Det ska inledningsvis, i fråga om en promemoria som har bifogats dessa överklaganden i vilken en universitetsprofessor på begäran av CMA har analyserat de överklagade domarna mot bakgrund av lagstiftningen om bankreglering och banktillsyn, en promemoria som kommissionen anser ska avvisas såsom otillåten bevisning, erinras om att den omständigheten att bilagorna enbart ska tjäna som bevismaterial och som medel för målets utredning innebär att såvitt dessa innehåller rättsliga omständigheter som görs gällande i vissa grunder som anges i ansökan ska dessa omständigheter återfinnas i själva ansökan eller åtminstone i tillräcklig grad ha identifierats i ansökan (se dom av den 28 juni 2005, Dansk Rørindustri m.fl./kommissionen, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P och C-213/02 P, EU:C:2005:408, punkterna 99 och 100, samt beslutet av den 7 augusti 2018, Campailla/Europeiska unionen, C-256/18 P, ej publicerat, EU:C:2018:655, punkt 34).

40 Såsom generaladvokaten har konstaterat i punkt 31 i sitt förslag till avgörande, har CMA hänvisat till den aktuella promemorian i allmänna ordalag, i den inledande delen av sina överklaganden och utan att uttryckligen knyta nämnda promemoria till någon av de grunder som baseras på densamma. CMA har inte heller konkret angett vilka uppgifter som finns i denna promemoria, på vilka en av dessa grunder baseras.

41 Följaktligen ska kommissionens avvisningsyrkande bifallas och den aktuella promemorians innehåll samt hänvisningen till densamma i överklagandena avvisas.

42 Vad gäller den begäran om åtgärder för bevisupptagning som ECB har ingett, räcker det att konstatera att den inte uppfyller kraven i artikel 174 i rättegångsreglerna, enligt vilken yrkandena i svarsskrivelsen ska avse att överklagandet helt eller delvis ska bifallas, avvisas eller ogillas. Denna begäran ska således avvisas.

De första grunderna

43 CMA har i sina första grunder till stöd för överklagandena gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att fastställa att artikel 2 led 21 c i förordning nr 468/2014 och artikel 10 i förordning nr 575/2013 gör det möjligt för ECB att organisera gruppbaserad tillsyn över institut som är anslutna till ett centralt organ, även om det sistnämnda organet inte är ett kreditinstitut.

44 Dessa grunder består av två delar.

Den första delen av de första grunderna

– Parternas argument

45 CMA har genom den första delen av de första grunderna gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den fastställde att artikel 2 led 21 c i förordning nr 468/2014 gör det möjligt för ECB att organisera gruppbaserad tillsyn över institut som är anslutna till ett centralt organ, utan att det är nödvändigt att detta centrala organ är ett kreditinstitut.

46 CMA anser för det första att om tribunalen hade tolkat nämnda bestämmelse i enlighet med artikel 127.6 FEUF och artikel 1 i förordning nr 1024/2013 om särskilda uppgifter som anförtrotts ECB i fråga om kontrollen av och tillsynen över ”kreditinstitut”, skulle den ha kommit fram till att det centrala organ som avses i artikel 2 led 21 c i förordning nr 468/2014 med nödvändighet måste vara ett kreditinstitut för att ECB ska kunna utöva en gruppbaserad tillsyn via detta centrala organ.

47 CMA har för det andra ifrågasatt tribunalens bedömning i punkt 89 i den första överklagade domen och i punkt 88 i den andra överklagade domen, enligt vilken CMA:s synsätt skulle leda till en uppdelning av tillsynen i strid med ändamålen med såväl förordning nr 1024/2013 som förordning nr 468/2014.

48 CMA har i detta avseende i huvudsak gjort gällande att de enheter som inte är kreditinstitut inte omfattas av begreppet ”grupp som står under tillsyn”, såsom det definieras i artikel 2 led 21 c i förordning nr 468/2014, och att inkluderandet av en sådan sammanslutning som CNCM, som inte är ett kreditinstitut, i den grupp som är föremål för ECB:s tillsyn, inte motiveras av syftet med denna bestämmelse.

49 CMA har för det tredje gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid tillämpningen av artikel 2 led 21 c i förordning nr 468/2014 genom att konstatera att det var omöjligt för ECB att vidta sanktionsåtgärder mot de centrala organ som avses i denna bestämmelse utan att av detta konstaterande sluta sig till att det var nödvändigt för ett sådant centralt organ att vara ett kreditinstitut.

50 För att övervakningen ska vara effektiv är det nämligen, enligt CMA, nödvändigt att det övervakande organet har befogenhet att vidta sanktionsåtgärder. Då denna befogenhet endast kan utövas i förhållande till kreditinstitut är nämnda bestämmelse endast tillämplig på centrala organ som är kreditinstitut och den omständigheten att ECB kan vidta sanktionsåtgärder mot de kreditinstitut som är anslutna till nämnda centrala organ saknar betydelse i detta avseende.

51 ECB, kommissionen och CNCM har bestritt detta resonemang.

– Domstolens bedömning

52 I artikel 127.6 FEUF, som utgör den rättsliga grund på vilken förordning nr 1024/2013 antogs, föreskrivs att Europeiska unionens råd får tilldela ECB särskilda uppgifter i samband med tillsynen över kreditinstitut och andra finansinstitut med undantag av försäkringsföretag.

53 Även om det är riktigt att denna bestämmelses ordalydelse avser ”kreditinstitut” och ”andra finansinstitut”, ska räckvidden av den befogenhet som föreskrivs i denna bestämmelse fastställas med beaktande av det sammanhang i vilket den förekommer och de mål som eftersträvas med den.

54 I detta hänseende påpekar domstolen att artikel 127 FEUF ingår i kapitel 2, med rubriken ”Monetär politik”, i avdelning VIII i tredje delen av EUF-fördraget, och fastställer målen och de grundläggande uppgifterna för Europeiska centralbankssystemet (ECBS) och ECB.

55 Såsom generaladvokaten har påpekat i punkterna 55 och 56 i sitt förslag till avgörande är målet med utförandet av de banktillsynsuppgifter som avses i artikel 127.6 FEUF att skydda kreditinstitutens säkerhet och sundhet, i synnerhet de stora kreditinstitutens och de stora bankgruppernas säkerhet och sundhet, vilket utgör ett väsentligt villkor för att inom unionen garantera det finansiella systemets stabilitet i allmänhet.

56 Eftersträvandet av dessa mål anges uttryckligen i skälen 16, 26, 30 och 65 i förordning nr 1024/2013 och i artikel 1 första stycket i denna förordning.

57 I synnerhet framgår det av skäl 26 i förordning nr 1024/2013 att det, för att säkerställa att kreditinstituten är säkra och sunda, är viktigt att införa särskilda tillsynsformer som särskilt syftar till att mildra riskerna för ett kreditinstituts säkerhet och soliditet, vilka kan uppstå både för ett enskilt kreditinstitut och för en bankkoncern eller ett finansiellt konglomerat.

58 I detta skäl preciseras att utöver tillsyn över enskilda kreditinstitut bör ECB:s uppgifter innefatta gruppbaserad tillsyn.

59 Det ska i detta hänseende erinras om att det i artikel 4 i förordning nr 1024/2013, som har rubriken ”Uppgifter som tilldelas ECB”, i punkt 1 g föreskrivs att ECB bland annat ska ha befogenhet att utöva gruppbaserad tillsyn över kreditinstituts moderföretag etablerade i en av de deltagande medlemsstaterna.

60 Enligt artikel 6.1 i denna förordning ska ECB utföra denna uppgift inom den SSM som består av ECB och nationella behöriga myndigheter. ECB ska vara ansvarig för att den fungerar på ett effektivt och enhetligt sätt.

61 Såsom framgår av skäl 9 i förordning nr 468/2014 vidareutvecklar och specificerar denna förordning de förfaranden som i förordning nr 1024/2013 fastställs för samarbetet mellan ECB och de nationella behöriga myndigheterna inom ramen för SSM, och säkerställer därigenom att tillsynsmekanismen fungerar på ett effektivt och enhetligt sätt.

62 Det är mot denna bakgrund som artikel 2 led 21 c i förordning nr 468/2014 definierar begreppet ”grupp som står under tillsyn” som bland annat enheter som står under tillsyn och har sitt huvudkontor i samma deltagande medlemsstat förutsatt att de är permanent underställda ett centralt organ som övervakar dem enligt villkoren i artikel 10 i förordning nr 575/2013 och som är etablerat i samma deltagande medlemsstat.

63 Följaktligen gjorde tribunalen en riktig bedömning när den i punkterna 58–64 i den första överklagade domen och i punkterna 57–63 i den andra överklagade domen slog fast att gruppbaserad tillsyn av grupper av kreditinstitut i huvudsak har två syften, nämligen dels att göra det möjligt för ECB att bedöma de risker som kan påverka ett kreditinstitut som inte härrör från detta utan från den grupp som det tillhör, dels att undvika en uppdelning av tillsynen avseende de enheter som utgör nämnda grupper mellan olika tillsynsmyndigheter.

64 Dessutom följer det inte på något sätt av artikel 127.6 FEUF att det ”centrala organ” som avses i artikel 2 led 21 c i förordning nr 468/2014 ska vara ett kreditinstitut.

65 Tvärtom framgår det, såsom generaladvokaten har påpekat i punkterna 62–64 i sitt förslag till avgörande, av de mål som eftersträvas genom tilldelningen av tillsynsbefogenheter till ECB på grundval av artikel 127.6 FEUF, att ECB ska utöva gruppbaserad tillsyn över en sådan grupp som

avses i artikel 2 led 21 c i förordning nr 468/2014, oberoende av den juridiska formen för det centrala organ som de enheter som ingår i denna grupp är underställda, och under förutsättning att de villkor som anges i artikel 10 i förordning nr 575/2013 är uppfyllda.

66 I annat fall skulle nämligen en bankgrupp kunna undgå gruppbaserad tillsyn på grund av den juridiska formen för den enhet som fungerar som centralt organ, vilket skulle inverka menligt på effektiviteten av ECB:s utövande av dessa uppdrag.

67 Artikel 127.6 FEUF och artikel 1 i förordning nr 1024/2013 utgör följaktligen inte hinder för att ECB utövar en gruppbaserad tillsyn över en bankgrupp för vilken det centrala organet inte är ett kreditinstitut, eftersom de villkor som anges i artikel 10.1 i förordning nr 575/2013 är uppfyllda.

68 Vad vidare gäller CMA:s argument att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning i sin bedömning i punkt 89 i den första överklagade domen och i punkt 88 i den andra överklagade domen, räcker det att erinra om att det följer av domstolens fasta praxis att anmärkningar som riktar sig mot domskäl i en av tribunalens domar vilka angetts för fullständighetens skull inte kan leda till att domen upphävs och att sådana anmärkningar således saknar verkan (dom av den 13 december 2018, Europeiska unionen/Gascogne Sack Deutschland och Gascogne, C-138/17 P och C-146/17 P, EU:C:2018:1013, punkt 45 och där angiven rättspraxis).

69 Såsom ECB och kommissionen med rätta har gjort gällande är nämnda punkter överflödiga, eftersom de togs upp efter det att tribunalen, i punkt 88 i den första överklagade domen och i punkt 87 i den andra överklagade domen, med rätta slog fast att det är förenligt med syftena med förordning nr 1024/2013 och förordning nr 468/2014 att fastställa att det rör sig om en ”grupp som står under tillsyn” i den mening som avses i artikel 2 led 21 c i förordning nr 468/2014, oberoende av huruvida denna grupps centrala organ är ett kreditinstitut eller inte.

70 Den omständigheten att punkt 89 i den första överklagade domen och punkt 88 i den andra överklagade domen är överflödiga bekräftas dessutom genom att ordet ”vidare” används i dessa.

71 CMA:s argument avseende dessa punkter i de överklagade domarna saknar således verkan.

72 CMA:s argument att den omständigheten att det är omöjligt för ECB att vidta sanktionsåtgärder mot de centrala organ som avses i artikel 2 led 21 c i förordning nr 468/2014 innebär att ett sådant centralt organ ska vara ett kreditinstitut, kan inte heller godtas.

73 Såsom ECB och kommissionen har påpekat grundar sig detta argument på bedömningen att ECB:s behörighet i fråga om tillsyn förutsätter att en befogenhet att vidta sanktionsåtgärder mot de enheter som är föremål för denna tillsyn föreligger.

74 Det är riktigt, såsom tribunalen själv påpekade i punkt 91 i den första överklagade domen och i punkt 90 i den andra överklagade domen, att det i artikel 18 i förordning nr 1024/2013 föreskrivs att ECB, för att fullgöra de uppgifter som den har tilldelats genom denna förordning på tillsynsområdet, kan ålägga kreditinstitut, finansiella holdingföretag och blandande finansiella holdingföretag ekonomiska sanktioner.

75 Såsom generaladvokaten har framhållit i punkterna 84 och 85 i sitt förslag till avgörande, följer det emellertid inte på något sätt av de tillämpliga unionsbestämmelserna att befogenheten att ålägga en enhet sanktioner skulle utgöra ett nödvändigt villkor för att tilldela ECB tillsynsbefogenheter avseende denna enhet. ECB:s utövande av sin befogenhet i fråga om gruppbaserad tillsyn i förhållande till en koncern villkoras följaktligen inte av att ECB har en sådan befogenhet att vidta sanktionsåtgärder mot en enhet, såsom ett centralt organ i den mening som avses i artikel 2 led 21 c i förordning nr 468/2014, vilken ingår i denna koncern.

76 Av detta följer att tribunalen inte gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den fann att den omständigheten att ECB inte har någon befogenhet att vidta sanktionsåtgärder mot de centrala organ som avses i denna bestämmelse inte hindrar att ECB utövar en gruppbaserad tillsyn över en koncern i vilken det centrala organet inte är ett kreditinstitut.

77 Under dessa omständigheter gjorde tribunalen sig inte skyldig till felaktig rättstillämpning genom att slå fast att artikel 2 led 21 c i förordning nr 468/2014 inte kan tolkas så, att bestämmelsen i sig innebär att ett centralt organ är ett kreditinstitut. Överklagandena kan därför inte bifallas på den första delen av de första grunderna.

Den andra delen av de första grunderna

– Parternas argument

78 CMA har genom den andra delen av de första grunderna gjort gällande att, i motsats till vad tribunalen slog fast i de överklagade domarna, artikel 10 i förordning nr 575/2013, i fråga om tillämpningen av artikel 2 led 21 c i förordning nr 468/2014, innebär att ett ”centralt organ”, i den mening som avses i nämnda artikel 10, måste vara ett kreditinstitut.

79 Enligt CMA följer det av en konsekvent tillämpning av artikel 10 i förordning nr 575/2013 och artikel 11.4 i denna förordning att i den mån de krav som föreskrivs i sistnämnda bestämmelse endast kan uppfyllas av ett kreditinstitut, ska ett ”centralt organ”, i den mening som avses i nämnda artikel 10, underförstått men nödvändigtvis ha nämnda egenskap för att ECB ska kunna genomföra en gruppbaserad tillsyn av koncernen i fråga.

80 CMA har gjort gällande att tribunalens tolkning av artikel 10.1 b i förordning nr 575/2013 inte är förenlig med ordalydelsen i denna bestämmelse, eftersom denna bestämmelse, i den mån den hänvisar till ”det centrala organets solvens och likviditet”, underförstått, men med nödvändighet, föreskriver att tillsynen av en koncern som består av ett centralt organ och enheter som är anslutna till detta organ är villkorad av att detta organ är ett kreditinstitut.

81 ECB, kommissionen och CNCM har bestritt detta resonemang.

– Domstolens bedömning

82 Det ska inledningsvis preciseras att artikel 10 och artikel 11.4 i förordning nr 575/2013 avser ett undantag från tillämpningen av tillsynskraven i denna förordning på kreditinstitut som är anslutna till ett centralt organ som utövar tillsyn över dessa. Den andra delen av de första grunderna avser emellertid inte förekomsten av ett sådant undantag, utan förekomsten av en ”grupp som är underställd tillsyn”, i den mening som avses i artikel 2 led 21 c i förordning nr 468/2014, i vilken bestämmelse det hänvisas till de villkor som föreskrivs i artikel 10 i förordning nr 575/2013.

83 Såsom tribunalen med rätta har påpekat i punkterna 98–100 i den första överklagade domen och i punkterna 97–99 i den andra överklagade domen, förutom att artikel 2 led 21 c endast hänvisar till artikel 10 i förordning nr 575/2013 och den sistnämnda bestämmelsen inte innehåller någon hänvisning till artikel 11.4 i denna förordning, utgör genomförandet av denna bestämmelse inte ett villkor, utan en konsekvens av tillämpningen av nämnda artikel 10, eftersom det endast är när den behöriga myndigheten med stöd av nämnda artikel 10 undantar kreditinstitut som är anslutna till ett centralt organ från tillämpningen av tillsynskraven på individuell basis, som nämnda artikel 11.4 är tillämplig.

84 I avsaknad av ett sådant beslut om undantag är artikel 11.4 i förordning nr 575/2013 följaktligen inte tillämplig och frågan huruvida det centrala organet i fråga iakttar denna bestämmelse saknar betydelse för ECB:s utövande av tillsyn över hela den grupp som utgörs av detta centrala organ och av de enheter som är anslutna till det.

85 När det gäller det villkor som anges i artikel 10.1 b i förordning nr 575/2013, enligt vilket ”solvens och likviditet för det centrala organet och alla dess underställda institut övervakas som en helhet grundat på den sammanställda redovisningen från dessa institut”, konstaterar domstolen att detta villkor inte på något sätt förutsätter att det centrala organet i fråga är ett kreditinstitut.

86 Såsom framgår av själva ordalydelsen av denna bestämmelse avser det villkor som föreskrivs däri nämligen inte en individuell övervakning av det centrala organet, utan uppföljning av solvens och likviditet för den helhet som utgörs av detta organ och av de anslutna instituten, i form av gruppbaserad tillsyn, närmare bestämt på grundval av den sammanställda redovisningen från dessa institut.

87 Såsom tribunalen med rätta påpekade i punkt 106 i den första överklagade domen och i punkt 105 i den andra överklagade domen är det inte nödvändigt att det centrala organet är ett kreditinstitut, eftersom uppfyllandet av de kriterier som anges i artikel 10.1 b i förordning nr 575/2013 räcker för att en övervakning ska kunna utövas av huruvida gruppen i fråga uppfyller tillsynskraven.

88 Tribunalens bedömning, att varken artikel 10.1 b i förordning nr 575/2013 eller artikel 11.4 i denna förordning innebär att ett centralt organ, vid tillämpningen av artikel 2 led 21 c i förordning nr 468/2014, måste vara ett kreditinstitut utgör följaktligen inte felaktig rättstillämpning.

89 Under dessa omständigheter kan överklagandena inte bifallas på den andra delen av de första grunderna och därmed ska de första grunderna för överklagandena helt underkännas.

De andra grunderna

Parternas argument

90 CMA har i de andra grunderna till stöd för sina överklaganden gjort gällande att gruppen Crédit mutuel inte kan kvalificeras som en ”grupp som står under tillsyn” i den mening som avses i artikel 2 led 21 c i förordning nr 468/2014, eftersom den, till skillnad från vad som slagits fast i punkterna 136 och 137 i den första överklagade domen och i punkterna 135 och 136 i den andra överklagade domen, inte uppfyller det villkor som anges i artikel 10.1 a i förordning nr 575/2013.

91 CMA har i första hand gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den fann att CNCM:s beslut nr 1–1992 av den 10 mars 1992 avseende utövandet av solidariskt betalningsansvar mellan Crédit mutuels sparkassor och Crédit mutuel agricole rurals sparkassor (nedan kallat beslutet av den 10 mars 1992) visade att det förelåg en skyldighet att överföra kapital och likvida medel inom gruppen Crédit mutuel och att nämnda villkor följaktligen kunde anses vara uppfyllt.

92 CMA har i detta avseende gjort gällande att även om det i den solidaritetsmekanism som infördes genom detta beslut finns en solidaritet mellan de kassor som hör till samma regionala grupp, finns det däremot ingen skyldighet att överföra kapital och likvida medel mellan de regionala grupperna. Om en regional grupp har problem kan CNCM följaktligen inte ålägga en annan regional grupp att överföra kapital och likvida medel för att bistå den.

93 Den omständigheten att Caisse centrale du Crédit mutuel kan ingripa med stöd av en nationell solidaritetsmekanism genom att använda begränsade resurser som de regionala grupperna har anförtrott den gör det inte möjligt att identifiera en skyldighet att överföra kapital och likvida medel mellan de regionala grupperna. Det är enbart fråga om tillhandahållandet av en bråkdel av insättningarna hos de regionala grupperna till förmån för den centrala kassan, som förblir gäldenär i förhållande till dessa grupper.

94 I andra hand anser CMA att även om det antas att det i beslutet av den 10 mars 1992 föreskrivs att en sådan skyldighet föreligger, ska beslutet inte tillämpas på samtliga enheter som ingår i gruppen Crédit mutuel som omfattas av ECB:s tillsyn, eftersom denna omfattar ett stort antal dotterbolag till de regionala kassorna, vilka inte är anslutna till denna grupps centrala organ och således inte omfattas av tillämpningsområdet för nämnda beslut och således inte heller är bundna av någon solidaritets- eller stödskyldighet i förhållande till andra enheter i gruppen.

95 CMA anser följaktligen att tribunalen gjorde fel när den fann att gruppen Crédit mutuel uppfyllde villkoret i artikel 10.1 a i förordning nr 575/2013.

96 ECB, kommissionen och CNCM har bestritt detta resonemang.

97 Kommissionen har anfört att tribunalens tolkning av artikel L. 511–31 i finans- och penninglagen är alltför restriktiv och att artikel L. 511–31 – i motsats till vad tribunalen slog fast – i sig är tillräcklig för att villkoret i artikel 10.1 a i förordning nr 575/2013 ska anses vara uppfyllt, utan att det är nödvändigt att pröva huruvida beslutet av den 10 mars 1992 visar att det föreligger åtaganden om solidariskt ansvar inom gruppen Crédit mutuel.

98 Kommissionen har bland annat hänvisat till beslutet av Conseil d'État (Högsta förvaltningsdomstolen, Frankrike) av den 9 mars 2018, nr 399413, och anser att domstolen kan ändra domskälen i detta avseende.

Domstolens bedömning

99 Det ska erinras om att tribunalen – efter att ha påpekat att det, i avsaknad av ett beslut av behöriga nationella domstolar, nödvändigtvis ankommer på den att uttala sig om räckvidden av artikel L. 511–31 i finans- och penninglagen – i punkt 134 i den första överklagade domen och i punkt 133 i den andra överklagade domen slog fast att lydelsen i denna bestämmelse inte, i sig, gjorde det möjligt att dra slutsatsen att det villkor som föreskrivs i artikel 10.1 a i förordning nr 575/2013 är uppfyllt, eftersom hänvisningen till ”nödvändiga åtgärder” för ”att garantera likviditet och solvens för vart och ett av dessa institut och bolag liksom för nätverket som helhet” hade en alltför allmän karaktär för att det av denna skulle kunna dras slutsatsen att det föreligger en skyldighet att överföra kapital och likviditet inom gruppen Crédit mutuel i syfte att försäkra sig om att skyldigheter i förhållande till fordringsägare uppfylls.

100 Det var till följd av detta konstaterande som tribunalen prövade huruvida en sådan skyldighet framgick av beslutet av den 10 mars 1992.

101 CMA:s invändning – nämligen att beslutet av Conseil d'État (Högsta förvaltningsdomstolen) den 9 mars 2018, nr 399413, inte kan beaktas vid tolkningen av artikel L. 511–31 i finans- och penninglagen av det skälet att detta beslut fattades efter det att de överklagade domarna meddelats – kan inte godtas.

102 Parterna har nämligen inför domstolen haft möjlighet att yttra sig i detta avseende och Conseil d'État har under alla omständigheter redan uttalat sig om denna bestämmelse i ett beslut av den 13 december 2016, nr 403418, det vill säga innan de överklagade domarna meddelades.

103 I punkt 5 i det sistnämnda beslutet angav Conseil d'État (Högsta förvaltningsdomstolen) bland annat att den franska lagstiftaren, genom att anta artikel L. 511–31 i finans- och penninglagen, inte bara har anförtrott CNCM den kollektiva representationen för Crédit mutuels sparkassor som är anslutna till Crédit mutuels nätverk, utan även gett CNCM i uppdrag att säkerställa sammanhållningen av detta nät och tillämpningen av de lagar och andra författningar som är specifika för kreditinstitut, att utföra en administrativ, teknisk och finansiell kontroll av organisationen och förvaltningen av varje kassa och att vidta alla de åtgärder som är nödvändiga för att nämnda nät ska fungera väl. Conseil d'État (Högsta förvaltningsdomstolen) fann vidare att enligt artikel L. 511–31 i samma lag får CNCM, när de berörda institutens ekonomiska situation motiverar det, och utan hinder av andra bestämmelser eller villkor som anger annat, besluta att två eller flera sparkassor som är anslutna till nätverket ska slås samman, att deras affärsrörelse ska överlåtas och att de ska upplösas. Av detta regelverk följer – enligt Conseil d'État (Högsta förvaltningsdomstolen) – att oavsett vilka förhållanden som råder inom Crédit mutuels nätverk mellan de grupperingar som bildats däri, har CNCM ansvar enligt lag att utarbeta och genomföra de åtgärder som utgör en del av den systemiska regleringen av banksystemet vad beträffar hela gruppen Crédit mutuel och ska, i egenskap av ”moderföretag i unionen”, ha en förebyggande återhämtningsplan för denna grupp.

104 I punkt 7 i beslutet av den 9 mars 2018, nr 399413, lade Conseil d'État (Högsta förvaltningsdomstolen) till att utförandet av dessa uppgifter, vilka utgör en del av regleringen av kreditinstitut, innebär med nödvändighet att CNCM har behörighet att utfärda föreskrifter för sparkassorna, att se till att dessa följer de bestämmelser som är tillämpliga på dem och att vid åsidosättande av dessa bestämmelser ålägga dem lämpliga sanktioner. I punkt 20 i detta beslut slog Conseil d'État (Högsta förvaltningsdomstolen) dessutom fast att ”för att garantera nätverkets likviditet och solvens”, vilket de centrala organen ansvarar för, har de centrala organen, enligt artikel L. 511–31 i penning- och finanslagen, behörighet att vidta ”alla nödvändiga åtgärder” och särskilt inrätta tvingande mekanismer för solidariskt ansvar mellan nätverkets medlemmar, vilka mekanismer inte får begränsa sig till enbart tillhandahållandet av i förväg finansierade åtgärder, såsom garantimedel.

105 Det framgår således av besluten av Conseil d'État (Högsta förvaltningsdomstolen) av den 13 december 2016, nr 403418, och av den 9 mars 2018, nr 399413, att skyldigheten för de centrala organen att vidta ”alla nödvändiga åtgärder, bland annat för att säkerställa likviditet och solvens för var och en av dessa institut och företag som för nätverket som helhet”, vilket föreskrivs i artikel L. 511–31 i penning- och finanslagen, innebär att CNCM har en mycket omfattande administrativ, teknisk och ekonomisk kontroll över hela Crédit mutuels nätverk, vilket gör det möjligt för CNCM att när som helst införa tvingande mekanismer för solidariskt ansvar, såsom beskattning, mellan nätverkets medlemmar, skyldigheter att överföra kapital och likvida medel, samt att, utan hinder av andra bestämmelser eller villkor som anger annat, besluta att två eller flera sparkassor som är anslutna till nätverket ska slås samman.

106 Såsom generaladvokaten har framhållit i punkt 125 i sitt förslag till avgörande, kan en sammanslagning av en medlem i Crédit mutuels nätverk med ett kreditinstitut som drabbats av ekonomisk kris jämställas med att ålägga denna medlem att svara för kreditinstitutets skulder, vilket för denna medlem innebär en potentiellt sett ännu mer betungande börda än den som följer av åläggandet att enbart överföra kapital och likvida medel.

107 Av detta följer att artikel L. 511–31 i penning- och finanslagen, såsom den tolkats av Conseil d'État (Högsta förvaltningsdomstolen), innebär att det föreligger en skyldighet att överföra kapital och likvida medel inom gruppen Crédit mutuel i syfte att säkerställa att skyldigheterna i förhållande till fordringsägarna är uppfyllda, vilket innebär att ECB hade fog för att anse att det villkor som anges i artikel 10.1 a i förordning nr 575/2013 var uppfyllt.

108 Under dessa omständigheter är det inte nödvändigt att besvara de andra grunderna för överklagandena, vilket innebär att dessa grunder ska underkännas då de är verkningslösa.

109 Av det anförda följer att överklagandena ska ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

110 Enligt artikel 184.2 i rättegångsreglerna ska domstolen, när överklagandet ogillas, besluta om rättegångskostnaderna.

111 Enligt artikel 138.1 i dessa rättegångsregler, som enligt artikel 184.1 i samma rättegångsregler ska gälla i mål om överklagande, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

112 ECB, kommissionen och CNCM har yrkat att CMA ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom CMA har tappat målen, ska CMA förpliktas att bära sina rättegångskostnader samt förpliktas att ersätta ECB:s, kommissionens och CNCM:s rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

1) Överklagandena ogillas.

2) Crédit mutuel Arkéa ska ersätta rättegångskostnaderna.

Underskrifter